

1985 3die Beh. af Lovf. sigtende til at fremme Lovens o. s. v. Overg. t. fri Fordelemom. 1986

net det saa Meget som Minimum af, hvad der vilde tilkomme det, naar Sædegaardsejernes Testationsret var udøvet, saa at altsaa Dispositionen i dette Tilfælde kunde konfirmeres — jeg troer, at jeg vilde besvare dette Spørgsmaal derhen, at en saadan Kombination af Bestemmelserne ikke er mulig, netop fordi jeg anser det for afgjort, at § 28 i Forordningen af 1845 ikke har tænkt paa Andet end Kapitaler. Eigesaa lidt som denne Paragraf efter sine Ord er anvendelig paa Andet end Kapitaler, ligesaa lidt troer jeg, at den efter rigtig Fortolkning kan være anvendelig paa Andet, og det Spørgsmaal, om en saadan Kombination af Bestemmelserne er mulig, er altsaa et saadant, der ikke kunde fremkomme efter Forordningen af 1845. Spørgsmaalet kunde derimod fremkomme efter denne Lov, og med Hensyn hertil troer jeg netop, at det, der vil være til Hinder for Kombinationen, er, at man ved Affattelsen af Paragrafen har lagt Vægt paa at vælge en saadan Affattelse, hvorved man udryffeligt beholdt sig til § 28 i Arveloven, og paa en vis Maade vilde gjøre gjældende, at, hvad man vilde indføre, var ikke Andet, end hvad man allerede i § 28 havde hjemmel til. — Det andet Spørgsmaal, som blev fremhævet, nemlig om Meningen skulde være den, at man kun ikke maatte paa een Gang berøve et Barn Noget og tillige baandlægge dets Arvepart, eller om Meningen skulde være den, at, naar man overhovedet i en væsentlig Grad vilde afvige fra Arvelovens Regler, saa maatte man ikke baandlægge Noget, det Spørgsmaal anser jeg ganske vist for tvivlsomt; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at Ordene ere saa almindelige, at de omfatte ethvert Tilfælde, hvor der er gjort nogen Afvigelse for noget af Børnenes Vedkommende. Der staaer: „om Forældrene have betaget vedkommende Børn“ — ikke Børnet — „Noget af deres loubestemte Arvelod“.

Jessen: Jeg vil blot tillade mig lige-

17de Januar.

overfor den ærede 3die Landstingsmand for 1ste Kred (Brock) at bemærke, at § 28 i Forordningen af 21de Mai 1845, jo blot siger, at Kancelliet skal sørge for, at de Kapitaler, som ere blevne bundne for Arvingerne, sikkres i Overformynderiet, og at Kancelliet tillige skal have Ret til at tillade, at Kapitalerne sikkres paa anden Maade, naar blot Sikkerhed er tilstede, men der gives i Forordningen ikke nogen som helst Antydning af, at Kancelliet skulde have Ret til at give Bevilling til, at Kapitalerne forbruges. Denne Bevillingsret er derimod vistnok afledet fra den absolute Herfers Ret, og det turde derfor dog være noget tvivlsomt, om det er rigtigt nu i en Lov at hjemle Justitsministeren en Ret til imod den Afvædes Disposition at tillade, at Arvingen disponerer over den Kapital, som efter Arveladerens Dnske skulde være bunden. Det forekommer mig, at her Justitsministeren, uden at der staaer Noget derom i Forordningen af 1845, Ret til at indrømme Dispositioner med Hensyn til Kapitaler i Strid med Testamentet, da maa den samme Ret ogsaa fremtidig tilkomme Justitsministeren, uden at der behøver at siges Noget derom i Loven. Men i hvert Tilfælde anser jeg den hele Ret for at være af en noget tvivlsom Karakter, og jeg ønsker derfor ikke at slaa det fast ved en ny Lov, at der imod Arveladerens konfirmerede Testamente kan gives Tilladelse til, at den Kapital, der skulde være bunden, forbruges.

Justitsministeren: Naaget det maatte med Hensyn til den enkelte foreliggende Sag kan anses for mindre nødvendigt, er der dog et Par almindelige Betragtninger, som jeg tror det rigtigt her at fremhæve. — Den første er den, at man ikke maa opfatte Konfirmationsformen i de her omhandlede Forhold som en blot Form. Man maa ikke opfatte Sagen saaledes, at en Person, som indsender en testamentarisk Disposition til Ministeriet, kan fordrø den stadsfæstet, blot fordi den i Formen ikke indeholder en Dvertvædelse af de